

AGATHA CHRISTIE

Γάτα ανάμεσα σε περιστέρια

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Γάτα ανάμεσα σε περιστέρια**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: *Cat Among the Pigeons*
Από τις Εκδόσεις *HarperCollinsPublishers*, Λονδίνο 2014
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Agatha Christie
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Μαρία-Ρόζα Τραϊκόγλου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριακή Κάσση
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Γιώτα Κοκκόση
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Agatha Christie Limited, 1959. All rights reserved.
AGATHA CHRISTIE, POIROT, the Agatha Christie Signature and the AC Monogram Logo are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.
All rights reserved.
© Εξωφύλλου: *HarperCollinsPublishers* Ltd.
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2021

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις *Λυχνάρι*, με τον τίτλο «Στον αστερισμό της Παρθένου»
Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Ιούνιος 2021

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3984-6
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3985-3

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.	PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
<i>Από το 1979</i>	<i>Publishers since 1979</i>
Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 * fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 * fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr * <http://blog.psychogios.gr>

AGATHA CHRISTIE

Γάτα ανάμεσα σε περιστέρια

Μετάφραση: Μαρία-Ρόζα Τραϊκόγλου

ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Η μυστηριώδης υπόθεση στο Στάιλς

Πέντε μικρά γουρουνάκια

Φόνοι με αλφαβητική σειρά

Έγκλημα στο Οριάν Εξπρές

Ο Πουαρό ερευνά

Φόνος στο πρεσβυτέριο

Το πτώμα στη βιβλιοθήκη

Και δεν έμεινε κανένας

Δέκα ύποπτοι για φόνο

Μια αυτοβιογραφία

Έγκλημα στο γκολφ

Η δολοφονία του Ρότζερ Άκροϊντ

Οι Μεγάλοι Τέσσερις

Θανάσιμος κίνδυνος

Οι πρώτες υποθέσεις του Πουαρό

Η φαρμακερή πένα

Πρόσκληση σε φόνο

Ο μυστικός αντίπαλος

Η δοκιμασία της αθωότητας

Το μυστικό του Τσίμνεις

Φόνος στη Μεσοποταμία

Το μυστήριο του Μπλε Τρένου

Τα Χριστούγεννα του Ηρακλή

Πουαρό

Τραγωδία σε τρεις πράξεις

Οι άθλοι του Ηρακλή

Σίκαλη στην τσέπη

Ο καθρέφτης ράγισε

N ή M;

Γιατί δε φώναξαν την Έβανς;

Το μυστήριο των επτά ρολογιών

Το μυστήριο του Λίστερντεϊλ

Σιωπηλός μάρτυρας

Έγκλημα στον Νείλο

Έγκλημα κάτω από τον ήλιο

Μυστήριο στην Καραϊβική

Η ξεχασμένη δολοφονία

Ο φόνος είναι εύκολος

Η εξαφάνιση της γηραιάς κυρίας

Ο Ωχρός Ίππος

Το μυστήριο του Σίταφορντ

Ο θάνατος του λόρδου Έτζγουερ

Με ανοικτά χαρτιά

Η περιπέτεια της χριστουγεννιάτικης
πουτίγκας

Το τρένο των 16:50

Τα δεκατρία προβλήματα

Συνέταιροι στο έγκλημα

Ατέλειωτη νύχτα

Επιβάτης για Φρανκφούρτη

Ο άντρας με το καφέ κοστούμι

Προς το μηδέν

Γάτα ανάμεσα σε περιστέρια

Ο γρίφος του παπουτσιού

με την αγκράφα

Στην πλημμυρίδα της ζωής

Τα ρολόγια

Ξενοδοχείο Μπέρτραμ

Το τέχνασμα με τον καθρέφτη

Η Πύλη του Πεπρωμένου

Ο θάνατος έβαλε τελεία

Ο μυστηριώδης κύριος Κουίν

Ο Πάρκερ Πάιν ερευνά

Για τη Στέλα και τον Λάρι Κίργουαν

Περιεχόμενα

Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση	11
Τα κυριότερα πρόσωπα του έργου	13
<i>Πρόλογος</i> Θερινό τρίμηνο	17
1. Επανάσταση στο Ραμάτ	33
2. Η γυναίκα στο μπαλκόνι	41
3. Ο κύριος Ρόμπινσον	52
4. Η επιστροφή μιας ταξιδιώτισσας	65
5. Γράμματα από το <i>Μίντσουμπανκ</i>	78
6. Ο πρώτος καιρός	87
7. Φτερά στον άνεμο	97
8. Ένας φόνος	109
9. Γάτα ανάμεσα σε περιστέρια	122
10. Μια ιστορία φαντασίας	134
11. Σύσκεψη	147
12. Το λυχνάρι του Αλαντίν	154
13. Καταστροφή	166
14. Η δεσποινίς Τσάντγουικ αγρυπνά	178
15. Η δεύτερη δολοφονία	186

16. Το αίνιγμα του Αθλητικού Περιπτέρου	193
17. Η σπηλιά του Αλαντίν	207
18. Σύσκεψη	219
19. Η σύσκεψη συνεχίζεται	228
20. Μια συζήτηση	236
21. Μια εικόνα σχηματίζεται	244
22. Στην Τουρκία	255
23. Η παράσταση αρχίζει	258
24. Ο Πουαρό εξηγεί	273
25. Μια κληρονομιά	284

Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση

Το Γάτα ανάμεσα σε περιστέρια εκδόθηκε πρώτη φορά στη Μεγάλη Βρετανία τον Νοέμβριο του 1959, και περίπου έναν χρόνο αργότερα, τον Μάρτιο του 1960, στις ΗΠΑ.

Ο αγαπημένος Βέλγος ντετέκτιβ Ηρακλής Πουαρό αργεί να εμφανιστεί στο συγκεκριμένο βιβλίο, παρ' όλα αυτά, για άλλη μια φορά, καταφέρνει με τον μοναδικό τρόπο σκέψης του και την εξαιρετική συνδυαστική ικανότητά του να διαλευκάνει τους φόνους που λαμβάνουν χώρα στην περίφημη σχολή Μίντοουμπανκ.

Στην ιστορία υπάρχουν χαρακτήρες οι οποίοι απαντώνται και σε άλλα έργα της συγγραφέως. Στο δέκατο έβδομο κεφάλαιο, μια μαθήτρια, η Τζούλια, λέει στον Πουαρό ότι είχε ακούσει γι' αυτόν από μια πολύ καλή φίλη της μαμάς της, την κυρία Σαμερχείς, η οποία εμφανίζεται σε άλλο βιβλίο της Άγκαθα Κρίστι, το Mrs. McGinty's Dead. Επίσης, η διευθύντρια του Μίντοουμπανκ, η δεσποινίς Μπουλστρόουντ, αναφέρεται στο Hallowe'en Party, στο οποίο πρωταγωνιστεί ο Ηρακλής Πουαρό.

Το 2008 το βιβλίο διασκευάστηκε για την τηλεοπτική σειρά Agatha Christie's Poirot, με πρωταγωνιστή τον Ντέιβιντ Σουσέ. Ορισμένα σημεία της ιστορίας άλλαξαν, για παράδειγμα, σε αντίθεση με το μυθιστόρημα, ο Πουαρό εμφανίζεται νωρίς στην υπόθεση. Επίσης, έγιναν και μερικές απαραίτητες προσαρμογές ώστε να ταιριάξει η ιστορία με την ατμόσφαιρα της δεκαετίας του 1930, στην οποία εννοείται ότι εκτυλίσσονται οι υποθέσεις μυστηρίου της σειράς. Ωστόσο, σε γενικές γραμμές η διασκευή έμεινε πιστή στο κείμενο του βιβλίου.

Τα κυριότερα πρόσωπα του έργου

Ηρακλής Πουαρό

Βέλγος ντετέκτιβ που ζει στο Λονδίνο.

Δεσποινίς Έλινορ Βάνσιταρτ

Μια από τις παλιότερες καθηγήτριες στη σχολή, πιθανή διάδοχος της Μπουλστρόουντ.

Δεσποινίς Ονόρια Μπουλστρόουντ

Διευθύντρια και ιδρύτρια του *Μίντσουμπανκ*, πλησιάζει στη συνταξιοδότηση και πρέπει να ορίσει διάδοχο, η οποία, όχι μόνο θα ακολουθήσει την παραδοσιακή γραμμή του παρθεναγωγείου, αλλά θα προσθέσει τις δικές της νεωτεριστικές ιδέες.

Δεσποινίς Τσάντγουικ

Η «Τσάντι», δεξί χέρι της διευθύντριας, είναι αφοσιωμένη στη σχολή, που είναι όλη της η ζωή. Θεωρεί πως είναι η επικρατέστερη διάδοχος της Μπουλστρόουντ.

Ανν Σάπλαντ

Η καινούργια γραμματέας της διευθύντριας. Ανεξάρτητη, δυναμική, έχει εργαστεί για σημαντικά ονόματα, αλλά μόνο για σύντομα διαστήματα, επειδή πρέπει να επιστρέφει στο πατρικό της και να φροντίζει τη μητέρα της.

Γκρέις Σπρίνγκερ

Η καινούργια καθηγήτρια φυσικής αγωγής. Γυναίκα γεροδεμένη, αθλητική, χωρίς κοινωνική αγωγή, της αρέσει να χώνει τη μύτη της σε ξένες υποθέσεις.

Μανταζέλ Ανζέλ Μπλανς

Η καινούργια καθηγήτρια γαλλικών.

Αϊλίν Ριτς

Νεαρή καθηγήτρια με πάθος για τη διδασκαλία, πιθανή διάδοχος της διευθύντριας.

Αλί Γιουσούφ

Πρίγκιπας του Ραμάτ, που θέλει να φύγει από τη χώρα του προτού ξεσπάσει η επανάσταση.

Πριγκίπισσα Σαΐστα

Ξαδέλφη του Γιουσούφ και μέλλουσα σύζυγός του, σπουδάζει στο *Μίντσουμπανκ*.

Μπομπ Ρόουλινσον

Προσωπικός πιλότος και φίλος του πρίγκιπα Αλί Γιουσούφ.

Τζόαν Σάτκλιφ

Αδελφή του Μπομπ Ρόουλινσον, μητέρα της Τζένιφερ.

Τζένιφερ Σάτκλιφ

Ανιψιά του Μπομπ Ρόουλινσον, σπουδάζει στο *Μίντσουμπανκ*.

Τζούλια Απτζόν

Συμμαθήτρια και φίλη της Τζένιφερ, επινοητικό και δυναμικό κορίτσι.

Κυρία Απτζόν

Μητέρα της Τζούλια, έχει υπηρετήσει στις βρετανικές υπηρεσίες πληροφοριών στη διάρκεια του πολέμου.

Επιθεωρητής Κέλσι

Αναλαμβάνει να διαλευκάνει τα εγκλήματα.

Άνταμ Γκούντμαν

Μυστικός πράκτορας που εργάζεται με αυτό το όνομα στο *Μίντουμπανκ* ως κηπουρός.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Θερινό τρίμηνο

Ηταν η πρώτη μέρα του θερινού τριμήνου στο παρθεναγωγείο *Μίντσομπανκ*. Ο απογευματινός ήλιος έλουζε το φαρδύ χαλικόστρωτο μονοπάτι μπροστά από το κτίριο. Η μπροστινή πόρτα ήταν ορθάνοικτη, καλωσορίζοντας τον επισκέπτη, και στο έμπα της, σε θαυμαστή αρμονία με τις γεωργιανές διαστάσεις της σχολής, στεκόταν η δεσποινίς Βάνσιταρτ, με άψογο χτένισμα κι εξίσου απεγάδιαστο μακρύ σακάκι και φούστα.

Ορισμένοι γονείς, όχι τόσο κατατοπισμένοι, την είχαν περάσει για την περίφημη δεσποινίδα Μπουλστρόουντ, μη γνωρίζοντας πως η δεσποινίς Μπουλστρόουντ συνήθιζε να αποσύρεται στα άγια των αγίων, ένα είδος ιερού καταφυγίου, στο οποίο μόνο ελάχιστοι εκλεκτοί είχαν την άδεια να μπουν.

Δίπλα στη δεσποινίδα Βάνσιταρτ, με ελαφρώς διαφορετική αποστολή, στεκόταν η δεσποινίς Τσάντγουικ, άνετη, ενημερωμένη και σε τέτοιο βαθμό αναπόσπαστο κομμάτι της σχολής, που θα ήταν αδύνατον να φανταστεί κάποιος το *Μίντσομπανκ* χωρίς εκείνη. Για την ακρίβεια, το *Μίντσομπανκ* δεν είχε λειτουργήσει ούτε μία μέρα χωρίς εκείνη. Η δεσποινίς Μπουλστρόουντ κι η δεσποινίς Τσάντγουικ είχαν ξεκινήσει τη σχολή μαζί. Η δεσποινίς Τσάντγουικ φορούσε γυαλιά χωρίς βραχίονες, καμπούριαζε, είχε άχαρο ντύσιμο, χαριτωμένα ασαφή τρόπο ομιλίας και τύχαινε να είναι μαθηματικός, και μάλιστα ευφυέστατη.

Διάφορες φράσεις καλωσορίσματος, ειπωμένες με ευγένεια από τη δεσποινίδα Βάνσιαρτ, ακούγονταν απ' άκρη σ' άκρη του κτιρίου.

«Πώς είστε, κυρία Άρνολτ; Λοιπόν, Λίντια, σου άρεσε η κρουαζιέρα στην Ελλάδα; Τι καταπληκτική ευκαιρία! Έβγαλες ωραίες φωτογραφίες;

»Βεβαίως, λαίδη Γκάρνερ, η δεσποινίς Μπουλστρόουντ έλαβε την επιστολή σας για το μάθημα των εικαστικών και τα πάντα έχουν κανονιστεί.

»Τι κάνετε, κυρία Μπερντ;... Να σας πω, δε νομίζω πως η δεσποινίς Μπουλστρόουντ θα έχει χρόνο για να συζητήσετε το θέμα *σήμερα*. Η δεσποινίς Ρόουαν, πάντως, είναι εύκαιρη, αν θέλετε να το κουβεντιάσετε μαζί της.

»Σε μεταφέραμε σε άλλο υπνοδωμάτιο, Πάμελα. Βρίσκεσαι στην ακριανή πτέρυγα, κοντά στη μηλιά.

»Μα, ναι, συμφωνώ απολύτως, λαίδη Βάιολετ, ο καιρός ήταν άθλιος φέτος την άνοιξη. Ο νεαρός είναι ο βενιαμίν σας; Πώς σε λένε; Έκτορ; Μα τι ωραίο αεροπλανάκι που έχεις, Έκτορ.

»Très heureuse de vous voir, Madame. Ah, je regrette, ce ne serait pas possible, cette après-midi. Mademoiselle Bulstrode est tellement occupée.*

»Καλησπέρα, κύριε καθηγητά. Ξεθάψατε κι άλλα ενδιαφέροντα για να μας πείτε;»

II

Σε ένα μικρό δωμάτιο του πρώτου ορόφου, η Ανν Σάπλαντ, γραμματέας της δεσποινίδος Μπουλστρόουντ, δακτυλογραφούσε απο-

* Χαίρομαι πολύ που σας βλέπω, μαντάμ. Αχ, λυπάμαι, δεν είναι δυνατόν για σήμερα το απόγευμα. Η δεσποινίς Μπουλστρόουντ είναι φοβερά απασχολημένη. [Σ.τ.Μ.]

τελεσματικά και γρήγορα. Η Ανν ήταν μια εμφανίσιμη γυναίκα τριάντα πέντε ετών, με μαλλιά που από μακριά έμοιαζαν με μαύρο σατινένιο σκούφο. Είχε την ικανότητα να γίνεται γοητευτική, όποτε το ήθελε, αλλά η ζωή την είχε διδάξει πως η αποδοτικότητα και η αξιολύπη συχνά έφερναν καλύτερα αποτελέσματα και τη γλίτωναν από οδυνηρές επιπλοκές. Προς το παρόν, είχε εστιάσει τις προσπάθειές της στο να γίνει όλα όσα όφειλε να είναι η γραμματέας της διευθύντριας μιας ξακουστής σχολής θηλέων.

Κατά διαστήματα, όποτε έβαζε καινούργια σελίδα στη γραφομηχανή της, έριχνε μια ματιά από το παράθυρο και κατέγραφε τα όσα ενδιαφέροντα παρατηρούσε στις αφίξεις.

«Χριστούλη μου!» μονολόγησε κάποια στιγμή έκπληκτη. «Δεν ήξερα πως είχαν απομείνει τόσοι σοφέρ στην Αγγλία!»

Και χαμογέλασε άθελά της, βλέποντας μια επιβλητική Ρολς Ρόις να απομακρύνεται κι ένα μικρούτσικο, τλαιπωρημένο Όστιν, ακαθόριστης ηλικίας, να πλησιάζει. Ένας πατέρας με αποκαμωμένη όψη αποβιβάστηκε από το αυτοκίνητο, συνοδεύοντας την κόρη του, που έδειχνε πολύ πιο ήρεμη από εκείνον.

Ο άντρας κοντοστάθηκε δείχνοντας αβέβαιος και τότε η δεσποινίς Βάνσιταρτ εξόρμησε από το κτίριο κι ανέλαβε τον έλεγχο.

«Ο ταγματάρχης Χάργκριβς; Κι αυτή είναι η Άλισον; Ελάτε, μπίε-τε. Θα ήθελα να δείτε κι εσείς το δωμάτιο της Άλισον. Θα—»

Η Ανν μόρφασε κι άρχισε να δακτυλογραφεί ξανά.

«Η καπάτσα Βάνσιταρτ, η άξια αντικαταστάτρια», μονολόγησε η Ανν. «Ικανή να αντιγράψει όσα κόλπα φέρουν την υπογραφή “Μπουλστρόουντ”. Και μάλιστα μέχρι κεραίας».

Μια τεράστια κι απίστευτα πολυτελής Κάντιλακ, βαμμένη στα χρώματα του γλαυκού και του φούξια, πλησίασε (με δυσκολία, λόγω του μεγέθους της) και πάκκαρε πίσω από το παμπάλαιο Όστιν του ταγματάρχη Άλιστερ Χάργκριβς.

Ο σοφέρ έσπευσε να ανοίξει την πόρτα, από την οποία πρόβαλε ένας θεόρατος, μελαψός άντρας με γενειάδα κι αέρινο καφτά-νι, ακολουθούμενος από μια γυναίκα, ντυμένη σύμφωνα με την

τελευταία λέξη της παριζιάνικης μόδας, κι από ένα λυγερό, μελαχρινό κορίτσι.

Αυτή θα πρέπει να είναι η πριγκίπισσα Αποτέτσια, συλλογίστηκε η Ανν. Δεν μπορώ να τη φανταστώ με τη στολή της σχολής, αλλά υποθέτω πως η θαυμαστή μεταμόρφωση θα γίνει αύριο...

Τόσο η δεσποινίς Βάνσιταρτ όσο κι η δεσποινίς Τσάντγουικ έκαναν αισθητή την παρουσία τους στη συγκεκριμένη περίπτωση.

«Θα τους οδηγήσουν ενώπιον του Υπέρτατου Όττος», κατέληξε η Ανν.

Κι ύστερα σκέφτηκε πως, κατά παράδοξο τρόπο, σε κανέναν δεν άρεσε να κάνει αστεία για τη δεσποινίδα Μπουλστρόουντ, η οποία ήταν άτομο με βαρύτητα και κύρος.

«Γι' αυτό καλά θα κάνεις να προσέχεις τη διαγωγή σου, κορίτσι μου», συμβούλεψε τον εαυτό της, «και να τελειώσεις αυτές τις επιστολές χωρίς να κάνεις λάθη».

Όχι πως η Ανν συνήθιζε να κάνει λάθη. Αν έπρεπε να βρει δουλειά, το δύσκολο θα ήταν να επιλέξει από το πλήθος των γραμματειακών θέσεων που θα της προσφέρονταν. Στο παρελθόν, είχε διατελέσει γραμματέας του διευθύνοντος συμβούλου μιας εταιρείας πετρελαίου, όπως και προσωπική γραμματέας του σερ Μέρβιν Τοντχάντερ, φημισμένου για την ευρυμάθεια, την ευέξαπτη φύση και τον δυσανάγνωστο γραφικό χαρακτήρα του. Μεταξύ των εργοδοτών της περιλαμβάνονταν δύο υπουργοί της κυβέρνησης κι ένας σημαντικός ανώτερος δημόσιος υπάλληλος. Σε γενικές γραμμές, ανέκαθεν συνεργαζόταν με άντρες, γεγονός που την έκανε να αναρωτιέται πώς θα ένιωθε αν βρισκόταν, όπως το έθετε η ίδια, «πνιγμένη» από γυναίκες. Λοιπόν, ήταν σπουδαία εμπειρία! Επιπλέον, υπήρχε πάντα ο Ντένις! Ο πιστός, αφοσιωμένος Ντένις, που επέστρεφε από τη Μαλαισία, από την Μπούρμα, από διάφορα σημεία του κόσμου, πάντα ο ίδιος, ζητώντας της ακόμη μία φορά να τον παντρευτεί. Ο γλυκούλης Ντένις! Όμως, θα ήταν τόσο πληκτικός ένας γάμος μαζί του...

Θα νοσταλγούσε σίγουρα την αντρική συντροφιά στο εγγύς μέλ-

λον. Τόσες καθηγητικές, καθωσπρέπει φάτσες, κι ούτε ένα αρσενικό – με εξαίρεση φυσικά τον κηπουρό, που πρέπει να ήταν ογδοντάρης.

Εκείνη τη στιγμή, ωστόσο, μια έκπληξη περίμενε την Ανν. Ρίχνοντας μια ματιά από το παράθυρό της, είδε έναν άντρα που κλάδευε τον φράχτη, σε μικρή απόσταση από τον δρόμο. Κηπουρός, προφανώς, αλλά πολύ μακριά από την ηλικία των ογδόντα. Νέος, μελαχρινός, αρρενωπός. Η Ανν αναρωτήθηκε ποιος να ήταν. Είχε ακούσει πως χρειάζονταν επιπλέον εργατικά χέρια, τούτος εδώ, όμως, δεν ήταν κανένας χωριάτης. Από την άλλη, πλέον οι άνθρωποι έκαναν κάθε είδους δουλειά. Σίγουρα ήταν ένας νεαρός που προσπαθούσε να μαζέψει κάποια χρήματα για κάποιο σκοπό ή απλώς για να κρατήσει νου και σώμα υγιή. Παρ' όλα αυτά, κλάδευε τον φράχτη με κινήσεις που φανέρωναν εμπειρία. Ίσως και να ήταν αληθινός κηπουρός, τελικά!

«Πάντως», μονολόγησε η Ανν, «ίσως και να είχε πλάκα...»

Ακόμη μία επιστολή, όπως παρατήρησε ικανοποιημένη, κι ύστερα γραμμή για έναν περίπατο στον κήπο...

III

Έναν όροφο ψηλότερα, η δεσποινίς Τζόνσον ήταν φοβερά απασχολημένη με την κατανομή των δωματίων, το καλωσόρισμα των νεοφερμένων και την υποδοχή των παλιών μαθητριών.

Ήταν χαρούμενη που η σχολή ξεκινούσε ξανά. Ποτέ δεν ήξερε πώς να περάσει τον χρόνο της στη διάρκεια των διακοπών. Είχε δύο παντρεμένες αδελφές, που τη φιλοξενούσαν εκ περιτροπής, μόνο που εκείνες, όπως ήταν φυσικό, ενδιαφέρονταν πολύ περισσότερο για τα δικά τους ζητήματα και τις οικογένειες, παρά για το *Μίντσομπανκ*. Κι η δεσποινίς Τζόνσον, όσο κι αγαπούσε τις αδελφές της, ενδιαφερόταν αποκλειστικά και μόνο για το *Μίντσομπανκ*.

Ναι, ήταν ωραία που ξεκινούσε και πάλι—

«Δεσποινίς Τζόνσον;»

«Ναι, Πάμελα;»

«Δεσποινίς Τζόνσον, νομίζω πως κάτι έσπασε μέσα στη βαλίτσα μου. Βράηκαν τα πάντα – με λουσιόν για τα μαλλιά, θαρρώ».

«Αν είναι δυνατόν!» είπε η δεσποινίς Τζόνσον κι έτρεξε να βοηθήσει.

IV

Η μαντμαζέλ Μπλανς, η καινούργια καθηγήτρια γαλλικών, περπατούσε στο γρασίδι, δίπλα από τον χαλικόστρωτο δρόμο. Ταυτόχρονα, ζύγιαζε με το βλέμμα τον γεροδεμένο νεαρό άντρα που κλάδευε τον φράχτη.

Assez bien,* συλλογιζόταν.

Η μαντμαζέλ Μπλανς ήταν λεπτή, μικροκαμωμένη και συνήθως περνούσε απαρατήρητη, αν και η ίδια παρατηρούσε τα πάντα.

Το βλέμμα της σάρωσε την πομπή των αυτοκινήτων που βρίσκονταν παρκαρισμένα στη σειρά μπροστά στην είσοδο. Κι έκανε τους υπολογισμούς της, όσον αφορούσε το οικονομικό υπόβαθρο που αντιπροσώπευαν. Αυτό το *Μίντσομπανκ*, λοιπόν, ήταν έξοχο! Η μαντμαζέλ Μπλανς λογάρισε νοερά τα κέρδη που το δίχως άλλο έβγαζε η δεσποινίς Μπουλστρόουντ.

Μα, ναι, πραγματικά! Έξοχο!

V

Η δεσποινίς Ριτς, η οποία δίδασκε αγγλικά και γεωγραφία, προχωρούσε με βήμα γοργό προς το κτίριο και σκόνταφτε κάθε λίγο και λιγάκι, επειδή, ως συνήθως, ξεννούσε να κοιτάζει πού πήγαι-

* *Αρκετά καλός.* (Σ.τ.Μ.)

νε. Διάφορες τούφες μαλλιών, κι αυτές ως συνήθως, είχαν ξεφύγει από τον κότσο της. Το άσχημο πρόσωπό της φανέρωνε ανυπομονησία.

«Να επιστρέφω εδώ!» έλεγε στον εαυτό της. «Να βρίσκομαι εδώ... λες κι έχουν περάσει χρόνια...» Κι εκείνη ακριβώς τη στιγμή σκόνταψε πάνω σε μια τσουγκράνα και θα έπεφτε, αν δεν τη συγκρατούσε ο νεαρός κηπουρός λέγοντας: «Προσέξτε, δεσποινίς!» «Ευχαριστώ», είπε η Αϊλίν Ριτς, χωρίς να τον κοιτάξει.

VI

Η δεσποινίς Ρόουαν κι η δεσποινίς Μπλέικ, κι οι δύο νεαρές καθηγήτριες, περπατούσαν αργά, με κατεύθυνση προς το Αθλητικό Περίπτερο. Η δεσποινίς Ρόουαν ήταν αδύνατη, μελαχρινή και δυναμική, η δεσποινίς Μπλέικ ήταν στρουμπουλή και ξανθιά. Συζητούσαν ζωηρά για τις πρόσφατες περιπέτειές τους στη Φλωρεντία – τους πίνακες που είχαν δει, τα γλυπτά, τα ανθισμένα δέντρα και το (ξεδιάντροπο, όπως έλπιζαν) ενδιαφέρον δύο νεαρών Ιταλών.

«Όλοι γνωρίζουμε, φυσικά, πώς συμπεριφέρονται οι Ιταλοί», έλεγε η δεσποινίς Μπλέικ.

«Χωρίς καμία αναστολή», βεβαίωσε η δεσποινίς Ρόουαν, η οποία είχε σπουδάσει ψυχολογία, όπως και οικονομικά. «Πράγμα απολύτως υγιές. Χωρίς κανένα απωθημένο».

«Ο Τζουζέπε εντυπωσιάστηκε πολύ, πάντως, όταν έμαθε πως διδάσκω στο *Μίντσουμπανκ*», είπε η δεσποινίς Μπλέικ. «Μονομιάς άρχισε να μου δείχνει πολύ μεγαλύτερο σεβασμό. Έχει έναν ξάδελφο που θέλει να έρθει εδώ, αλλά η δεσποινίς Μπουλστρόουντ δεν ήταν σίγουρη πως υπήρχε κενή θέση».

«Το *Μίντσουμπανκ* είναι σχολή που μετράει πραγματικά», είπε χαρούμενη η δεσποινίς Ρόουαν. «Παρεμπιπτόντως, το καινούργιο Αθλητικό Περίπτερο δείχνει πολύ εντυπωσιακό. Ποτέ δεν πίστεψα πως θα ήταν έτοιμο εγκαίρως».

«Η δεσποινίς Μπουλστρόουντ είπε πως ήταν απαραίτητο», είπε η δεσποινίς Μπλέικ, με τόνο ανθρώπου που έχει πει την τελευταία λέξη. «Α!» έκανε, ελαφρώς ξαφνιασμένη.

Η πόρτα του γυμναστηρίου είχε ανοίξει απότομα και μια αδύνατη νεαρή γυναίκα με πυρόξανθα μαλλιά είχε κάνει την εμφάνισή της. Τους έριξε ένα απότομο και διόλου φιλικό βλέμμα κι έσπευσε να απομακρυνθεί.

«Αυτή πρέπει να είναι η νέα καθηγήτρια φυσικής αγωγής», είπε η δεσποινίς Μπλέικ. «Τι αγένεια!»

«Όχι και τόσο ευχάριστη προσθήκη στο καθηγητικό προσωπικό», αποφάνθηκε η δεσποινίς Ρόουαν. «Η δεσποινίς Τζόουνς ήταν πάντα τόσο φιλική και κοινωνική».

«Αυτή μας αγριοκοίταξε!» είπε η δεσποινίς Μπλέικ με δυσσέσκεια.

Ένωσαν κι οι δύο πολύ ενοχλημένες.

VII

Το καθιστικό της δεσποινίδος Μπουλστρόουντ είχε παράθυρα που έβλεπαν προς δύο κατευθύνσεις – από τη μια πλευρά προς τον χαλικόστρωτο δρόμο και το γρασίδι, από την άλλη προς μια συστάδα ροδόδεντρων πίσω από το κτίριο. Ήταν ένα εντυπωσιακό δωμάτιο, αλλά και η δεσποινίς Μπουλστρόουντ ήταν μια άκρως εντυπωσιακή γυναίκα. Ήταν ψηλή, με αριστοκρατική εμφάνιση, καλοχτενισμένα γκριζα μαλλιά, πνευματώδη γκριζα μάτια κι αποφασιστικά χείλη. Η επιτυχία της σχολής (κι ας μην ξεχνάμε πως το *Μίντοουμπακ* ήταν μια από τις πλέον επιτυχημένες σχολές στην Αγγλία) οφειλόταν αποκλειστικά και μόνο στην προσωπικότητα της διευθύντριάς της. Ήταν πανάκριβη σχολή, αλλά δεν ήταν αυτό το ζήτημα. Θα ήταν σωστότερο να πει κάποιος πως ναι μεν πλήρωνες τα μαλλιά της κεφαλής σου, αλλά σε αντάλλαγμα λάμβανες αυτό ακριβώς που είχες πληρώσει.

Τα κορίτσια αποκτούσαν τη μόρφωση που επιθυμούσαν οι γονείς τους, η οποία ήταν αυτή ακριβώς που επιθυμούσε κι η δεσποινίς Μπουλστρόουντ, και το αποτέλεσμα αυτού του συνδυασμού ήταν ιδιαίτερα ικανοποιητικό. Χάρη στα υψηλά δίδακτρα, η δεσποινίς Μπουλστρόουντ είχε την άνεση να απασχολεί το ανάλογο προσωπικό. Δεν υπήρχε τίποτα το μαζικώς παραγόμενο σε αυτή τη σχολή. Παρ' ότι έδινε έμφαση στη μοναδικότητα, ωστόσο, δεν έπαυε να απαιτεί πειθαρχία. Πειθαρχία χωρίς στρατιωτική αυστηρότητα, αυτό ήταν το σύνθημά της. Η πειθαρχία, πίστευε, ήταν καθουσιαστική για τους νέους, επειδή τους πρόσφερε μια αίσθηση ασφάλειας. Η στρατιωτική αυστηρότητα, από την άλλη, έδινε έρεισμα για δυσαρέσκεια. Οι μαθήτριά της αποτελούσαν ένα ποικιλόμορφο χαρμάνι. Οι τάξεις της περιλάμβαναν αρκετά κορίτσια από ξένες χώρες κι από καλές οικογένειες – ξένες βασιλικές οικογένειες, ενίοτε. Υπήρχαν, επίσης, Αγγλίδες από καλές ή πλούσιες οικογένειες, οι οποίες αναζητούσαν μία γενικότερη μόρφωση γύρω από τη ζωή κι από τις κοινωνικές δομές, με έμφαση στον πολιτισμό και στις τέχνες, έτσι ώστε να αποκτήσουν τις απαραίτητες γνώσεις για μια ευχάριστη και προσεγμένη εμφάνιση, όπως και την ικανότητα να συμμετέχουν σε έξυπνες συζητήσεις γύρω από οποιοδήποτε θέμα. Υπήρχαν κοπέλες οι οποίες ήθελαν να εργαστούν σκληρά, να περάσουν τις εξετάσεις για το πανεπιστήμιο κι εντέλει να αποκτήσουν ένα πτυχίο, κι οι οποίες, για να το καταφέρουν αυτό, χρειάζονταν απλώς καλούς καθηγητές και μια επιπλέον προσοχή. Υπήρχαν κοπέλες που είχαν αντιδράσει αρνητικά στη συμβατική σχολική ζωή. Η δεσποινίς Μπουλστρόουντ είχε τους κανόνες της, όμως, και δε δεχόταν άτομα με περιορισμένες πνευματικές δυνατότητες ούτε με εγκληματικές τάσεις. Προτιμούσε να δέχεται κορίτσια με γονείς που συμπαθούσε, κορίτσια στα οποία διέκρινε προοπτική ανάπτυξης. Οι ηλικίες των μαθητριά της ποίκιλλαν μέσα σε ένα ευρύ φάσμα. Υπήρχαν κοπέλες οι οποίες στο παρελθόν θα είχαν χαρακτηριστεί «ολοκληρωμένες», υπήρχαν και κορίτσια που ακόμη ήταν παιδιά, ορισμένα με γονείς στο εξωτερικό, για τα

οποία η δεσποινίς Μπουλστρόουντ είχε ήδη καταστρώσει ένα ενδιαφέρον πλάνο διακοπών. Το ύστατο κι οριστικό εφετείο ήταν η έγκριση της ίδιας της δεσποινίδος Μπουλστρόουντ.

Εκείνη τη στιγμή στεκόταν δίπλα στο γείσο του τζακιού κι άκουγε την ελαφρώς κλαψιάρικη φωνή της κυρίας Τζέραλντ Χόουπ. Διορατική όπως πάντα, δεν είχε προτείνει στην κυρία Χόουπ να καθίσει.

«Η Ενριέτα, βλέπετε, είναι πολύ νευρική. Κυριολεκτικά στην τσίτα. Ο γιατρός μας λέει—»

Η δεσποινίς Μπουλστρόουντ απλώς κούνησε το κεφάλι καθησυχαστικά κι ευγενικά, αποφεύγοντας να ξεστομίσει την καυστική φράση που πολλές φορές έμπαινε στον πειρασμό να προφέρει. *Δεν καταλαβαίνεις, ανόητη, πως αυτό ακριβώς λέει κάθε άμυαλη μάνα για το παιδί της;*

«Δεν πρέπει να έχετε καμία ανησυχία, κυρία Χόουπ», απάντησε με τόνο συμπαράστασης. «Η δεσποινίς Ρόουαν είναι μέλος του προσωπικού μας και είναι πεπειραμένη ψυχολόγος. Θα εκπλαγείτε, είμαι σίγουρη, με τις αλλαγές που θα διαπιστώσετε στην Ενριέτα ύστερα από ένα δύο εξάμηνα εδώ». *Η οποία Ενριέτα, ήθελε να προσθέσει, είναι ένα ευγενικό κι έξυπνο κορίτσι, υπερβολικά καλό για τα μούτρα σου.*

«Α, μα το ξέρω. Κάνετε θαύματα με το κορίτσι των Λάμπεθ – θαύματα, πραγματικά! Είμαι ήσυχη, λοιπόν. Κι εγώ – αχ, ναι, ξέχασα να σας πω ότι θα ταξιδέψουμε στη νότια Γαλλία σε έξι εβδομάδες από σήμερα. Έλεγα να πάρουμε μαζί και την Ενριέτα. Θα ήταν μια σύντομη, ευχάριστη ανάπαυλα για εκείνη».

«Φοβάμαι πως κάτι τέτοιο είναι εντελώς αδύνατον», είπε η δεσποινίς Μπουλστρόουντ ζωηρά και με ένα γοητευτικό χαμόγελο, σαν να αποδεχόταν το αίτημά της, αντί να το απορρίπτει.

«Α! Μα—» Το πρόσωπο της κυρίας Χόουπ συσπάστηκε νευρικά φανερώνοντας οργή. «Πραγματικά, όμως, πρέπει να επιμείνω. Στο κάτω κάτω, είναι δικό μου παιδί».

«Ακριβώς. Ωστόσο, αυτή είναι η δική μου σχολή», απάντησε η δεσποινίς Μπουλστρόουντ.

«Μα δεν μπορώ να πάρω το παιδί μου από ένα σχολείο όποτε το αποφασίσω εγώ;»

«Εννοείται», είπε η δεσποινίς Μπουλστρόουντ. «Μπορείτε. Φυσικά και μπορείτε. Σε αυτή την περίπτωση, όμως, δε θα την πάρω πίσω εγώ».

Η κυρία Χόουπ ήταν έξαλλη τώρα.

«Αν αναλογιστούμε το ύψος των διδάκτρων που πληρώνω—»

«Ακριβώς», συμφώνησε η δεσποινίς Μπουλστρόουντ. «Επιλέξατε τη σχολή μου για την κόρη σας, σωστά; Είτε την αποδέχεστε όπως είναι, όμως, είτε την απορρίπτετε. Όπως αυτό το πολύ χαριτωμένο συνολάκι που φοράτε. Balenciaga, σωστά; Είναι τόσο ευχάριστο να γνωρίζει κάποιος μια γυναίκα με πραγματική αίσθηση του καλού ρούχου».

Το χέρι της τυλίχτηκε γύρω από το χέρι της κυρίας Χόουπ για να τη χαιρετήσει – και να την καθοδηγήσει, αδιόρατα, προς την πόρτα.

«Μην ανησυχείτε καθόλου. Α, να κι η Ενριέτα που σας περιμένει». Κοίταξε με βλέμμα επιδοκιμασίας την Ενριέτα, ένα ευγενικό, ισορροπημένο και μυαλωμένο παιδί –αν υπέθετε ποτέ ότι *υπήρχαν* τέτοια παιδιά– που άξιζε καλύτερη μητέρα. «Μάργκαρετ, συνόδευσε την Ενριέτα Χόουπ στο γραφείο της δεσποινίδος Τζόνσον».

Η δεσποινίς Μπουλστρόουντ αποσύρθηκε στο καθιστικό της και, λίγες στιγμές αργότερα, μιλούσε σε κάποιον στα γαλλικά.

«Βεβαίως, Εξοχότατε, η ανιψιά σας μπορεί να σπουδάσει μοντέρνο χορό. Σημαντικότερη γνώση, από κοινωνικής απόψεως. Κι οι γλώσσες είναι απαραίτητες, επίσης».

Τις επόμενες αφίξεις προλόγισε μια τέτοια πνοή ακριβού αρώματος, που η δεσποινίς Μπουλστρόουντ λίγο έλειψε να λιποθυμήσει.

Θα πρέπει να λούζεται με ένα ολόκληρο μπουκάλι κάθε μέρα, παρατήρησε νοερά, ενώ υποδεχόταν την καλοντυμένη μελαψή γυναίκα.

«Enchantée, μαντάμ».

Η μαντάμ άφησε ένα χαριτωμένο γελάκι.

Ο μεγαλόσωμος άντρας με τη γενειάδα και το ανατολίτικο ντύσιμο πήρε το χέρι της δεσποινίδος Μπουλστρόουντ, έσκυψε από πάνω του κι είπε με πολύ καλά αγγλικά: «Έχω την τιμή να σας παρουσιάσω την πριγκίπισσα Σαΐστα».

Η δεσποινίς Μπουλστρόουντ γνώριζε τα πάντα για τη νέα μαθήτριά της, που μόλις είχε αφιχθεί από κάποια σχολή της Ελβετίας, αλλά δεν είχε την ίδια ενημέρωση όσον αφορούσε τους συνοδούς της. Ο ίδιος ο εμίρης δεν ήταν πάντως, κατέληξε. Κάποιος υπουργός, πιθανότατα, ή διπλωματικός επιτετραμμένος. Όπως συνήθιζε να κάνει όποτε αμφέβαλλε, χρησιμοποίησε τον βολικό τίτλο *Εξοχότατε* και τον διαβεβαίωσε πως η πριγκίπισσα Σαΐστα θα τύχαινε της καλύτερης φροντίδας.

Η δε Σαΐστα χαμογελούσε ευγενικά. Ήταν κι αυτή κομψά ντυμένη και παρφουμαρισμένη. Η δεσποινίς Μπουλστρόουντ ήξερε πως ήταν δεκαπέντε χρόνων, αλλά, όπως πολλά κορίτσια από την Ανατολή κι από τη Μεσόγειο, έτσι κι εκείνη έδειχνε μεγαλύτερη κι αρκετά ώριμη. Η δεσποινίς Μπουλστρόουντ τής μίλησε για τις μελλοντικές σπουδές της κι ένιωσε ανακούφιση όταν το κορίτσι τής απάντησε σε άπταιστα αγγλικά και χωρίς γελάκια. Για την ακρίβεια, οι τρόποι της συγκρίνονταν κι ήταν καλύτεροι από τα αμήχανα φερσίματα πολλών δεκαπεντάχρονων Αγγλίδων. Η δεσποινίς Μπουλστρόουντ σκεφτόταν συχνά πως μια εξαιρετη ιδέα θα ήταν να έστελναν τις νεαρές Αγγλίδες σε χώρες της Εγγύς Ανατολής, όπου θα μπορούσαν να διδαχθούν ευγένεια και καλούς τρόπους. Ακολούθησαν κι άλλες φιλοφρονήσεις εκατέρωθεν, κι ύστερα το δωμάτιο άδειασε ξανά – αν και συνέχισε να είναι πλημμυρισμένο από το βαρύ άρωμα, αναγκάζοντας τη δεσποινίδα Μπουλστρόουντ να ανοίξει και τα δυο παράθυρα διάπλατα, για να το αερίσει.

Στη συνέχεια κατέφθασαν η κυρία Απτζόν με την κόρη της, Τζούλια.

Η κυρία Απτζόν ήταν μια ευχάριστη νεαρή γυναίκα κοντά στα σαράντα, με ανοιχτόξανθα μαλλιά, φακίδες κι ένα άχαρο καπέλο, ολοφάνερα μία παραχώρηση στην επισημότητα της περιστασης,

εφόσον έδειχνε ο τύπος της νεαρής γυναίκας που συνήθιζε να κυκλοφορεί ασκεπής.

Η δε Τζούλια ήταν ένα συνηθισμένο παιδί με φακίδες, μέτωπο που φανέρωνε εξυπνάδα κι ευχάριστη διάθεση.

Τα προκαταρκτικά βγήκαν γρήγορα από τη μέση κι η Τζούλια στάλθηκε μέσω της Μάργκαρετ στη δεσποινίδα Τζόνσον, λέγοντας εύθυμα καθώς έφευγε: «Γεια χαρά, μαμά. *Πρόσχε*, πάντως, πώς ανάβεις τη θερμάστρα, τώρα που δε θα βρίσκομαι εγώ εκεί για να το κάνω».

Η δεσποινίς Μπουλστρόουντ στράφηκε χαμογελαστή στην κυρία Απτζόν, αλλά δεν της ζήτησε να καθίσει. Πάντα υπήρχε η πιθανότητα, παρά τη χαρούμενη και λογική στάση της Τζούλια, να άκουγε την κυρία Απτζόν να της εξηγεί πόσο εξαιρετικά νευρική ήταν η κόρη της.

«Υπάρχει κάτι το ιδιαίτερο που θα θέλατε να μου πείτε για την Τζούλια;» ρώτησε.

«Α, όχι, δε νομίζω», απάντησε ευδιάθετη η κυρία Απτζόν. «Η Τζούλια είναι ένα πολύ συνηθισμένο παιδί. Υγιέστατη κι όλα τα σχετικά. Νομίζω, μάλιστα, πως έχει ένα μάλλον καλό μυαλό, αν και φοβάμαι πως αυτό πιστεύουν όλες οι μητέρες για τα παιδιά τους, σωστά;»

«Υπάρχουν λογίων και λογίων μητέρες», είπε βλοσυρά η δεσποινίς Μπουλστρόουντ.

«Είναι υπέροχο που θα μπορέσει να φοιτήσει εδώ», συνέχισε η κυρία Απτζόν. «Στην πραγματικότητα, αυτή που πληρώνει τα δίδακτρα είναι η θεία μου, για να μας βοηθήσει. Εγώ δε θα είχα αυτή την οικονομική δυνατότητα. Όμως, χαίρομαι φοβερά γι' αυτό. Το ίδιο κι η Τζούλια. Τι υπέροχος που είναι ο κήπος σας», είπε ζηλόφθονα πλησιάζοντας στο παράθυρο. «Και πόσο περιποιημένος. Πρέπει να έχετε πολλούς και ικανούς κηπουρούς».

«Είχαμε τρεις», απάντησε η δεσποινίς Μπουλστρόουντ, «αλλά αυτόν τον καιρό υπάρχει έλλειψη προσωπικού και βασιζόμαστε αποκλειστικά σε ανθρώπους της περιοχής».

«Βεβαίως, το πρόβλημα στις μέρες μας», είπε η κυρία Απτζόν, «είναι πως το άτομο που εμείς αποκαλούμε κηπουρός συνήθως δεν είναι κηπουρός, αλλά ένας γαλατάς που θέλει να κάνει κάτι στον ελεύθερο χρόνο του, ή ένας ηλικιωμένος ογδοντάρης. Ορισμένες φορές έχω την αίσθηση – Χριστέ μου!» αναφώνησε, κοιτάζοντας ακόμη από το παράθυρο. «Τι περιέργο!»

Η δεσποινίς Μπουλστρόουντ έδωσε μικρότερη σημασία σε αυτό το ξαφνικό σχόλιο από όση θα ήταν φυσιολογικό να είχε δώσει. Κι αυτό επειδή, την ίδια στιγμή, είχε τύχει να ρίξει κι η ίδια μια ματιά από το άλλο παράθυρο, εκείνο με τη θέα στα ροδόδεντρα, κι είχε καταγράψει ένα εξαιρετικά ανεπιθύμητο θέαμα. Με άλλα λόγια, είχε δει τη λαίδη Βερόνικα Κάρλτον-Σάντγουεϊς με το τεράστιο, μαύρο, βελούδινο καπέλο της γερμένο λοξά, που ανηφόριζε το μονοπάτι μουρμουρίζοντας στον εαυτό της, εμφανώς σε κατάσταση προχωρημένης μέθης.

Η λαίδη Βερόνικα αποτελούσε γνώριμο κίνδυνο. Ήταν μια γοητευτική γυναίκα, βαθιά αφοσιωμένη στις δίδυμες κόρες της και πολύ ευχάριστη παρέα, εκείνες τις φορές που ήταν –όπως το έθεταν κομψά– ο *εαυτός* της. Δυστυχώς, όμως, κατά απρόβλεπτα διαστήματα, *δεν* ήταν ο εαυτός της. Ο σύζυγός της, ταγματάρχης Κάρλτον-Σάντγουεϊς, αντιμετώπιζε αρκετά δυναμικά το ζήτημα. Μια ξαδέλφη τους έμενε μαζί τους, επιφορτισμένη να έχει τον νου της στη λαίδη Βερόνικα και να την απομακρύνει όποτε έκρινε απαραίτητο. Την ημέρα των γυμναστικών επιδείξεων, με τον ταγματάρχη Κάρλτον-Σάντγουεϊς και την ξαδέλφη από κοντά, η λαίδη Βερόνικα κατέφθασε απόλυτα νηφάλια κι όμορφα ντυμένη, αληθινό πρότυπο μητέρας. Αλλά είχαν υπάρξει φορές που η λαίδη Βερόνικα ξέφευγε από τους ανθρώπους που ήθελαν το καλό της, γινόταν φέσι και τραβούσε ντουγκρού για τις κόρες της, θέλοντας να τις διαβεβαιώσει για τη μητρική αγάπη της. Οι δίδυμες είχαν έρθει στη σχολή με το τρένο, νωρίτερα την ίδια μέρα, αλλά κανείς δεν περίμενε πως θα ερχόταν κι η λαίδη Βερόνικα.

Η κυρία Απτζόν μιλούσε ακόμη. Όμως, η δεσποινίς Μπουλ-

στρόουντ δεν την άκουγε. Εξέταζε διάφορες μεθόδους δράσης, επειδή είχε αντιληφθεί πως η λαίδη Βερόνικα δεν απείχε πολύ από το στάδιο της επιθετικότητας. Έξαφνα, όμως, σαν να είχε εισακουσθεί η προσευχή της, η δεσποινίς Τσάντγουικ έκανε την εμφάνισή της με γοργό βήμα κι ελαφρώς κομμένη ανάσα. *Η πιστή μου Τσάντι, σκέφτηκε η δεσποινίς Μπουλστρόουντ. Πάντα μπορείς να βασίζεσαι πάνω της, είτε πρόκειται για μια κομμένη αρτηρία, είτε για έναν μεθυσμένο γονιό.*

«Αίσχος!» της φώναξε δυνατά η λαίδη Βερόνικα. «Προσπάθησαν να με κρατήσουν μακριά –δεν ήθελαν να έρθω εδώ–, αλλά ξεγέλασα μια χαρά την Ίντιθ. Πήγα να ξεκουραστώ –πήρα το αυτοκίνητο–, της ξέφυγα, της χαζής της Ίντιθ... σκέτη γεροντοκόρη... κανένας άντρας δε θα γύριζε να την κοιτάξει δεύτερη φορά... Στον δρόμο τσακώθηκα με την αστυνομία... δεν ήμουν σε θέση να οδηγήσω, είπαν... κουραφέξαλα... Θα πω στη δεσποινίδα Μπουλστρόουντ πως θα πάρω τα κορίτσια στο σπίτι – τα θέλω στο σπίτι, τα αγαπάω. Υπέροχο πράγμα η αγάπη της μάνας–»

«Θαυμάσια, λαίδη Βερόνικα», είπε η δεσποινίς Τσάντγουικ. «Χαιρόμαστε τόσο που ήρθατε. Πολύ θα ήθελα να σας δείξω το καινούργιο Αθλητικό Περίπτερο. Θα ξετρελαθείτε!»

Και με μαεστρία κατεύθυνε τα αβέβαια βήματα της λαίδης Βερόνικα προς την αντίθετη κατεύθυνση, απομακρύνοντάς την από το κτίριο.

«Φαντάζομαι πως εκεί θα βρούμε και τις θυγατέρες σας», συνέχισε ζωηρά. «Είναι ένα υπέροχο Αθλητικό Περίπτερο με καινούργια ντουλάπια, ξεχωριστό δωμάτιο για να στεγνώνουν τα μαγιό–» Οι φωνές τους έγιναν πιο σιγανές, μέχρι που έσβησαν.

Η δεσποινίς Μπουλστρόουντ συνέχισε να τις παρατηρεί. Κάποια στιγμή, η λαίδη Βερόνικα έκανε μια απόπειρα να ξεφύγει και να επιστρέψει στη σχολή, αλλά η δεσποινίς Τσάντγουικ δεν ήταν εύκολη αντίπαλος. Οι δύο γυναίκες εξαφανίστηκαν πίσω από τα ροδόδεντρα, βάζοντας πλώρη για το απομακρυσμένο κι ερημικό, καινούργιο Αθλητικό Περίπτερο.

Η δεσποινίς Μπουλστρόουντ αναστέναξε με ανακούφιση. Η απίθανη Τσάντι! Τόσο αξιόπιστη! Όχι μοντέρνα, όχι ιδιαίτερα ευφυής –με εξαίρεση τα μαθηματικά–, αλλά μονίμως παρούσα για να προσφέρει ένα χέρι βοήθειας σε στιγμές ανάγκης.

Αναστενάζοντας, στράφηκε με τύψεις προς την κυρία Απτζόν, η οποία εξακολουθούσε να φλυαρεί χαρωπά...

«...αν και, βεβαίως», την άκουσε να λέει, «ποτέ δεν υπήρξα άνθρωπος του κινδύνου ή του μυστηρίου. Ούτε έπεσα ποτέ με αλεξίπτωτο, ούτε έκανα κανένα σαμποτάζ, ούτε διετέλεσα αγγελιαφόρος. Δεν ήμουν αρκετά τολμηρή. Συνηθισμένα, βαρετά πράγματα, δουλειά γραφείου. Σχέδια, κυρίως – επί χάρτου, εννοώ, όχι σχέδια και δολοπλοκίες σαν κι αυτά που αναφέρονται στα μυθιστορήματα. Εννοείται πως ήταν συναρπαστική δουλειά, κατά διαστήματα, και συχνά ήταν αρκετά αστεία, όπως είπα – όλοι αυτοί οι μυστικοί πράκτορες, που ακολουθούσαν ο ένας τον άλλο σε ολόκληρη τη Γενεύη, γνωρίζονταν εξ όψεως και συχνά κατέληγαν στο ίδιο μπαρ. Τότε, φυσικά, δεν ήμουν παντρεμένη. Σπουδαίες εποχές...»

Σώπασε απότομα και χαμογέλασε εγκάρδια κι απολογητικά.

«Ζητώ συγγνώμη για τη φλυαρία μου. Καταχράστηκα τον χρόνο σας, και μάλιστα τη στιγμή που έχετε τόσους ανθρώπους να δείτε».

Άπλωσε το χέρι, αποχαιρέτησε κι έφυγε.

Η δεσποινίς Μπουλστρόουντ συνοφρυώθηκε κι έμεινε έτσι για λίγο. Η διαίσθησή της την ειδοποιούσε πως είχε χάσει κάτι που θα μπορούσε να ήταν σημαντικό.

Απόδιωξε αυτό το συναίσθημα. Ήταν η πρώτη ημέρα του θερινού τριμήνου κι είχε ακόμη τόσους γονείς να δει. Πρώτη φορά γνώριζε τέτοια δημοτικότητα η σχολή της, τέτοια επιτυχία. Το *Μίντοουμπανκ* βρισκόταν στο απόγειό του.

Τίποτα δεν μπορούσε να την προειδοποιήσει πως, ύστερα από λίγες εβδομάδες, το *Μίντοουμπανκ* θα βυθιζόταν σε έναν ωκεανό από προβλήματα. Πως σε αυτόν τον χώρο θα βασίλευε η αταξία, η αναταραχή και το έγκλημα. Πως ορισμένα γρανάζια είχαν ήδη τεθεί σε λειτουργία...

Επανάσταση στο Ραμάτ

Περίπου δύο μήνες πριν από την πρώτη μέρα του θερινού τριμήνου στο *Μίντσομπανκ*, είχαν διαδραματιστεί ορισμένα γεγονότα, τα οποία επρόκειτο να έχουν αναπάντεχες επιπτώσεις στην πορεία του ξακουστού παρθεναγωγείου.

Στο ανάκτορο του Ραμάτ, δύο νεαροί άντρες κάπνιζαν και συζητούσαν για το άμεσο μέλλον. Ο ένας ήταν μελαψός, με γλυκό, μελαχρινό πρόσωπο και μεγάλα, μελαγχολικά μάτια. Ήταν ο πρίγκιπας Αλί Γιουσούφ, κληρονομικός σείχης του Ραμάτ – ενός κρατιδίου το οποίο, αν και μικρό σε έκταση, ήταν μια από τις πλουσιότερες χώρες της Μέσης Ανατολής. Ο άλλος είχε ανοιχτόξανθα μαλλιά, φακίδες, κι ήταν λίγο πολύ απένταρος, έχοντας ως μοναδικό εισόδημα τον διόλου ευκαταφρόνητο μισθό που εισέπραττε ως προσωπικός πιλότος της Αυτού Υψηλότητας, πρίγκιπα Αλί Γιουσούφ. Παρά τις κοινωνικές διαφορές τους, η σχέση τους ήταν ισότιμη. Είχαν αποφοιτήσει από την ίδια δημόσια σχολή και είχαν παραμείνει φίλοι.

«Άνοιξαν πυρ εναντίον μας, Μπομπ», έλεγε ο πρίγκιπας, σαν να μην πίστευε ούτε ο ίδιος αυτό που είχε συμβεί.

«Αυτό είναι σίγουρο», επιβεβαίωσε ο Μπομπ Ρόουλινσον.

«Και το εννοούσαν. Είχαν σκοπό να μας σκοτώσουν».

«Αν το εννοούσαν λέει... Τα καθάρματα», συμφώνησε δύσθυμα ο Μπομπ Ρόουλινσον.

Ο Αλί έμεινε σκεπτικός για λίγο.

«Θα είχε νόημα να δοκιμάσουμε ξανά;» ρώτησε.

«Μπορεί να μη σταθούμε τόσο τυχεροί αυτή τη φορά. Η αλήθεια είναι, Αλί, πως αργήσαμε. Έπρεπε να είχες φύγει πριν από δύο εβδομάδες. Σου το είχα πει».

«Δεν είμαι από αυτούς που τρέπονται σε φυγή», είπε ο ηγεμόνας του Ραμάτ.

«Καταλαβαίνω τι εννοείς. Θυμήσου, όμως, τι είχε πει ο Σαίξπηρ, ή κάποιοι από τους ποιητές της εποχής του: Αυτός που τρέπεται σε φυγή ζει για να πολεμήσει ακόμη μία ημέρα».

«Κι όσο σκέφτομαι», συνέχισε ζωηρά ο νεαρός πρίγκιπας, «τα χρήματα που δαπανήθηκαν για να γίνει αυτή η χώρα ένα κράτος πρόνοιας. Νοσοκομεία, σχολεία, υπηρεσίες υγείας—»

Ο Μπομπ Ρόουλινσον διέκοψε την απαρίθμηση.

«Δε θα μπορούσε να βοηθήσει η Πρεσβεία μας;»

Ο Αλί Γιουσοφ έγινε κατακόκκινος από οργή.

«Να καταφύγω στην Πρεσβεία σας; Ποτέ! Οι εξτρεμιστές δε θα το είχαν σε τίποτα να εισβάλουν στα γραφεία σας. Αυτοί δε σέβονται διπλωματικές ασυλίες και τέτοια πράγματα. Εξάλλου, αν έκανα κάτι τέτοιο, θα υπέγραφα το τέλος μου! Ήδη, η βασική κατηγορία εναντίον μου είναι οι φιλικές σχέσεις μου με τη Δύση». Ο πρίγκιπας αναστέναξε. «Πραγματικά, δεν μπορώ να καταλάβω...» Ακουγόταν μελαγχολικός κι έδειχνε νεότερος από τα είκοσι πέντε χρόνια του. «Ο παππούς μου ήταν σκληρός άνθρωπος, σωστός τύραννος. Είχε εκατοντάδες δούλους, στους οποίους φερόταν με τον χειρότερο τρόπο. Τότε που πολεμούσε εναντίον των φυλών, σκότωνε τους εχθρούς του χωρίς κανένα έλεος και σκαρφιζόταν τον πιο φριχτό τρόπο για να τους εκτελέσει. Ακόμη κι η απλή αναφορά του ονόματός του έκανε τους πάντες να κλωμιάζουν. Κι όμως... εξακολουθεί να είναι θρύλος! Οι άνθρωποι τον θαυμάζουν, τον σέβονται! Ο τρανός Αχμέτ Αμπντουλάχ! Κι εγώ; Τι έκανα εγώ; Έχτισα νοσοκομεία, σχολεία, σπίτια... όλα αυτά που λένε πως θέλουν οι άνθρωποι. Δεν τα θέλουν, λοιπόν; Θα προτι-

μούσαν ένα καθεστώς τρόμου, σαν κι εκείνο του παππού μου;»

«Έτσι φαντάζομαι», είπε ο Μπομπ Ρούουλινσον. «Ακούγεται άδικο, αλλά έτσι είναι».

«Γιατί, όμως, Μπομπ; Γιατί;»

Ο Μπομπ Ρούουλινσον αναστέναξε, μετακινήθηκε ελαφρά στο κάθισμά του κι έκανε μια απόπειρα να εξηγήσει αυτό που ένιωθε. Δε διέθετε ευφράδεια λόγου κι αναγκαζόταν να κάνει προσπάθεια.

«Να σου πω», άρχισε. «Ο παππούς σου είχε στήσει μια παράσταση – υποθέτω ότι αυτό ήταν στην πραγματικότητα. Κι ο ίδιος ήταν – πώς να το πω – *μελοδραματικός*, αν καταλαβαίνεις τι εννοώ».

Κοίταξε τον φίλο του, που ήταν το ακριβώς αντίθετο. Ένας άνθρωπος ευγενικός, ήρεμος κι αξιοπρεπής, ειλικρινής και μπερδεμένος – όλα αυτά ήταν ο Αλί και για όλα αυτά τον συμπαθούσε. Δεν ήταν γραφικός ή βίαιος, αλλά, ενώ στην Αγγλία οι γραφικοί και βίαιοι άνθρωποι προκαλούσαν αμηχανία και γίνονταν αντιπαθείς, στη Μέση Ανατολή – ο Μπομπ ήταν σχεδόν βέβαιος γι' αυτό – τα πράγματα ήταν διαφορετικά.

«Η δημοκρατία, όμως –» άρχισε ο Αλί.

«Μάλιστα, η δημοκρατία...» επανέλαβε ο Μπομπ κουνώντας την πίπα του. «Μία λέξη που παντού σημαίνει κάτι διαφορετικό. Ένα πράγμα είναι βέβαιο. Δε σημαίνει ποτέ αυτό που αρχικά εννοούσαν οι Έλληνες. Πάω ό,τι στοίχημα θέλεις πως, έτσι και διώξουν εσένα από τη χώρα, όλο και κάποιος καυχησιάρης φαφλατάς θα βρεθεί να αναλάβει την εξουσία εγκωμιάζοντας ο ίδιος τον εαυτό του, μέχρι να αποκτήσει τέτοια δύναμη και εξουσία, που να είναι ελεύθερος να απαγχονίζει ή να αποκεφαλίζει οποιονδήποτε τολμάει να τον αμφισβητήσει, κατ' οποιονδήποτε τρόπο. Και να είσαι σίγουρος πως θα ισχυρίζεται ότι πρόκειται για μια δημοκρατική κυβέρνηση, η οποία εκπορεύεται από τον λαό κι έχει ως μοναδικό στόχο το καλό του λαού. Και στον κόσμο θα αρέσει αυτό, φαντάζομαι. Θα τον συναρπάζει τόση αιματοχυσία...»

«Δεν είμαστε αγριάνθρωποι, όμως! Είμαστε πολιτισμένοι πλέον».

«Υπάρχουν πολιτισμοί και πολιτισμοί...» είπε αόριστα ο Μπομπ.

«Εξάλλου, νομίζω πως όλοι κρύβουμε κάτι το άγριο μέσα μας και το αφήνουμε να βγει στην επιφάνεια όποτε βρίσκουμε μια καλή δικαιολογία».

«Ίσως και να έχεις δίκιο», παραδέχτηκε με σοβαρό ύφος ο Αλί.

«Αυτό που κανείς δε δείχνει να θέλει στις μέρες μας», συνέχισε ο Μπομπ, «είναι οι άνθρωποι που διέπονται από λογική. Ουδέποτε υπήρξα ευφυής –κι αυτό το γνωρίζεις από πρώτο χέρι, Αλί–, αλλά πολλές φορές σκέφτομαι πως αυτό ακριβώς έχει ανάγκη ο κόσμος – μια στάλα κοινής λογικής». Άφησε κατά μέρος την πίπα του και κάθισε ξανά. «Ξέχνα τα όλα αυτά, όμως. Προς το παρόν, αυτό που προέχει είναι να σε βγάλουμε από εδώ. Υπάρχει κάποιος στρατιωτικός που μπορείς να εμπιστευθείς;»

Ο πρίγκιπας Αλί Γιουσούφ κούνησε αργά το κεφάλι.

«Πριν από δεκαπέντε μέρες, θα σου απαντούσα θετικά. Τώρα, όμως, δεν ξέρω... Δεν μπορώ να είμαι *σίγουρος*...»

Ο Μπομπ κατένευσε. «Αυτό είναι το κακό. Κι αυτό το παλάτι σου με κάνει κι ανατριχιάζω».

Ο Αλί συγκατένευσε ατάραχα.

«Ναι, σε κάθε παλάτι υπάρχουν κατάσκοποι... Ακούνε τα πάντα, γνωρίζουν τα πάντα...»

«Ακόμη και στα υπόστεγα των αεροσκαφών βρίσκονται», συμπλήρωσε ο Μπομπ. «Ο γερο-Αχμέντ είναι εντάξει. Έχει ένα είδος έκκτης αίσθησης. Έπιασε στα πράσα έναν μηχανικό που προσπαθούσε να προκαλέσει δολιοφθορά στο αεροπλάνο – έναν άνθρωπο για τον οποίο θα παίρναμε όρκο πως ήταν άξιος εμπιστοσύνης. Άκουσε, Αλί. Αν θέλουμε να έχουμε πιθανότητες να σε φυγαδεύσουμε από εδώ, πρέπει να βιαστούμε».

«Το ξέρω, το ξέρω. Νομίζω –μάλλον, είμαι απολύτως βέβαιος πλέον– πως, αν μείνω, θα με σκοτώσουν».

Μιλούσε χωρίς καμία συγκίνηση, κανένα είδος πανικού – μόνο με ένα ήπιο, αποστασιοποιημένο ενδιαφέρον.

«Έτσι κι αλλιώς διακινδυνεύουμε να μας σκοτώσουν», τον προειδοποίησε ο Μπομπ. «Θα πρέπει να πετάξουμε προς βορρά,

ξέρεις. Έτσι δε θα μπορέσουν να μας εντοπίσουν. Όμως, αυτό σημαίνει πως θα αναγκαστούμε να περάσουμε πάνω από τα βουνά, κι αυτή την εποχή του χρόνου—»

Ανασήκωσε τους ώμους. «Πρέπει να καταλάβεις πως είναι κάτι εξαιρετικά παρακινδυνευμένο».

Ο Αλί Γιουσούφ φάνηκε να ταραίζεται.

«Αν σου συμβεί οτιδήποτε, Μπομπ...»

«Μη νοιάζεσαι για εμένα, Αλί. Δεν εννοούσα αυτό. Δεν είμαι σημαντικός. Κι όπως και να 'χει, είμαι το είδος του ανθρώπου που, αργά ή γρήγορα, καταφέρνει να σκοτωθεί. Κάνω συνέχεια παλαβομάρες. Όχι, για εσένα μιλούσα. Δε θέλω να σε επηρεάσω θετικά ή αρνητικά. Αν πιστεύεις πως ένα τμήμα του στρατού σου είναι αφοσιωμένο—»

«Δε μου αρέσει η ιδέα να το βάλω στα πόδια», είπε απλά ο Αλί. «Αλλά δεν έχω καμία όρεξη να γίνω μάρτυρας, επειδή θα με κάνουν κομμάτια ο όχλος».

Για λίγες στιγμές έμεινε σιωπηλός.

«Πολύ καλά, λοιπόν», είπε εντέλει με έναν αναστεναγμό. «Ας κάνουμε την προσπάθεια. Για πότε λες;»

Ο Μπομπ ανασήκωσε τους ώμους.

«Όσο το δυνατόν συντομότερα. Πρέπει να βρούμε μια εύλογη δικαιολογία για να σε φέρουμε στον διάδρομο απογείωσης... Πώς θα σου φαινόταν να επιθεωρούσες τα καινούργια οδικά έργα στο Αλ Χαζάρ; Μια απόφαση που πήρες έτσι, ξαφνικά. Ξεκινάς σήμερα το απόγευμα, κι όπως το αυτοκίνητό σου θα περνάει δίπλα από το αεροδρόμιο, σταματάς. Εγώ θα έχω το αεροπλάνο έτοιμο για απογείωση. Θα πούμε πως θέλεις να επιθεωρήσεις τα έργα από ψηλά, κατάλαβες; Απογειωνόμαστε και γινόμαστε καπνός! Εννοείται πως δεν μπορούμε να πάρουμε αποσκευές μαζί μας. Τα πάντα πρέπει να γίνουν χωρίς καμία προετοιμασία».

«Δεν υπάρχει κάτι που θέλω να πάρω μαζί μου. Εκτός από ένα πράγμα...»

Χαμογέλασε κι η έκφρασή του άλλαξε και τον έκανε εντελώς

διαφορετικό άνθρωπο. Δεν ήταν πια ο μοντέρνος, ευσυνείδητος νεαρός άντρας, που είχε μεγαλώσει σύμφωνα με τα δυτικά πρότυπα – εκείνο το χαμόγελο φανέρωνε όλη τη φυλετική πανουργία και την καπατσοσύνη, που είχαν βοηθήσει τόσες γενιές προγόνων του να επιβιώσουν.

«Είσαι φίλος μου, Μπομπ, και θα σου το αποδείξω».

Το χέρι του χώθηκε μέσα από το πουκάμισό του, κι όταν εμφανίστηκε ξανά, κρατούσε ένα μικρό πουγκί από μαλακό δέρμα αγριοκάτσικου, το οποίο έτεινε προς το μέρος του.

«Αυτό;» απόρησε ο Μπομπ, σμίγοντας τα φρύδια.

Ο Αλί το πήρε ξανά στα χέρια του, το άνοιξε κι αράδιασε το περιεχόμενό του πάνω στο τραπέζι.

Ο Μπομπ κράτησε για μια στιγμή την ανάσα του κι αμέσως ύστερα σφύριξε σιγανά.

«Χριστέ μου!» είπε. «Είναι αληθινά;»

Ο Αλί φάνηκε να το διασκεδάζει.

«Φυσικά κι είναι αληθινά. Τα περισσότερα ανήκαν στον πατέρα μου. Κάθε χρόνο, αποκτούσε μερικά ακόμη. Κι εγώ, επίσης. Αγοράστηκαν για την οικογένειά μου από έμπιστα άτομα και προέρχονται από διάφορα μέρη – Λονδίνο, Καλκούτα, Νότια Αφρική. Είναι παράδοση της οικογένειάς μου – να τα έχουμε στα χέρια μας, για περίπτωση ανάγκης». Και με τόνο που δε σήκωνε αντίρρηση, πρόσθεσε: «Με σημερινές τιμές, αξίζουν γύρω στα τρία τέταρτα του εκατομμυρίου».

«Τρία τέταρτα του εκατομμυρίου – σε λίρες, πάντα!» Ο Μπομπ άφησε ένα σιγανό σφύριγμα κι ύστερα πήρε στα χέρια του τα πετράδια και τα έπαιξε στα δάχτυλά του. «Φανταστικό, σαν παραμύθι! Και τι δεν μπορείς να κάνεις με δαύτα...»

«Πράγματι». Ο μελαψός νεαρός άντρας κατένευσε και στο πρόσωπό του απλώθηκε ξανά η ίδια, γνώριμη κούραση. «Οι άντρες δε μένουν ποτέ οι ίδιοι όταν πιάνουν στα χέρια τους κοσμήματα. Ακολουθεί πάντα μια αλληλουχία βίας – θάνατοι, αιματοχυσίες, φόνοι. Οι γυναίκες είναι ακόμη χειρότερες. Με τις γυναίκες, βλέπεις, το

θέμα δεν είναι μόνο η αξία, αλλά κάτι που έχει να κάνει με τα ίδια τα κοσμήματα. Τα όμορφα κοσμήματα τις κάνουν να χάνουν το μυαλό τους. Θέλουν να τα κάνουν δικά τους. Να τα φοράνε γύρω από τον λαιμό, πάνω στο στήθος. Ετούτα εδώ δε θα τα εμπιστευόμουν σε καμία γυναίκα. Όμως, τα εμπιστεύομαι σ' εσένα».

«Σ' εμένα;» απόρησε ο Μπομπ, κατάπληκτος.

«Ναι. Δε θέλω να πέσουν στα χέρια των εχθρών μου. Δεν ξέρω πότε θα ξεσπάσει η επανάσταση. Μπορεί και σήμερα ακόμη. Κι ίσως δεν καταφέρω να ζήσω μέχρι το απόγευμα, για να φτάσω στο αεροδρόμιο. Πάρε τα πετράδια και κάνε ό,τι καλύτερο μπορείς».

«Δεν κατάλαβα. Τι θέλεις να τα κάνω;»

«Να βρεις έναν τρόπο να τα βγάλεις από τη χώρα». Ο Αλί κοίταζε ήρεμα τον αναστατωμένο φίλο του.

«Εννοείς πως θέλεις να τα φυγαδεύσω εγώ, κι όχι εσύ;»

«Μπορείς να το πεις κι έτσι. Πραγματικά πιστεύω, όμως, πως θα μπορέσεις να μηχανευθείς κάποιο καλύτερο σχέδιο για να τα βγάλεις στην Ευρώπη».

«Το θέμα είναι, Αλί, πως δεν έχω την παραμικρή ιδέα πώς να κάνω κάτι τέτοιο».

Ο Αλί έγερσε πίσω στο κάθισμά του. Χαμογελούσε ήρεμα, σαν να διασκεδάζε.

«Έχεις κοινή λογική. Και είσαι έντιμος. Θυμάμαι ακόμη, από την εποχή που ήμαστε συμφοιτητές, πως πάντα είχες να προτείνεις κάποια λαμπρή ιδέα. Θα σου δώσω το όνομα και τη διεύθυνση ενός ανθρώπου που αναλαμβάνει τέτοιες υποθέσεις για χάρη μου – σε περίπτωση που δεν καταφέρω να βγω ζωντανός. Μη δείχνεις τόσο ανήσυχος, Μπομπ. Κάνε το καλύτερο που μπορείς. Δε σου ζητάω κάτι περισσότερο. Δεν πρόκειται να σε κατηγορήσω, αν αποτύχεις. Ας γίνει το θέλημα του Αλλάχ. Όσον αφορά εμένα, είναι απλό. Δε θέλω να τους δώσω την ευκαιρία να αρπάξουν αυτά τα πετράδια από το πτώμα μου. Όσον αφορά τα υπόλοιπα...» Ανασήκωσε τους ώμους. «Όπως είπα και προηγουμένως... ας γίνει το θέλημα του Αλλάχ».

«Είσαι για δέσιμο!»

«Όχι, απλώς πιστεύω στη μοίρα. Αυτό είναι όλο».

«Μια στιγμή, Αλί. Μόλις με χαρακτήρισες έντιμο. Τόσα χρήματα, όμως... Δε θα ήταν ικανά να υπονομεύσουν την εντιμότητα κάθε ανθρώπου;»

Ο Αλί Γιουσουφ κοίταξε τον φίλο του με στοργή. «Κατά μυστήριο τρόπο», είπε, «δεν έχω καμία ανησυχία γι' αυτό».

Πάντα όλοι γνωρίζουν κάτι, ακόμα κι αν είναι κάτι που δε γνωρίζουν πως γνωρίζουν.

Πολύ δυσάρεστα πράγματα συμβαίνουν σ' ένα σχολείο θηλέων... Μες στη νύχτα, ενώ όλο το σχολείο κοιμάται, δύο καθηγήτριες, αναζητώντας την πηγή μιας μυστηριώδους λάμψης στο Αθλητικό Περίπτερο, ανακαλύπτουν το πτώμα της γυμνάστριας – έχει πυροβοληθεί εξ επαφής. Το σχολείο βυθίζεται στο χάος, όμως, όταν η «γάτα» που παραμονεύει στη φωλιά των περιστεριών ξαναχτυπά. Δυστυχώς, μια μαθήτρια γνωρίζει πάρα πολλά. Και πιο συγκεκριμένα γνωρίζει πως χωρίς τη βοήθεια του Ηρακλή Πουαρό θα είναι το επόμενο θύμα...

2 ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 23838

Γ Ι Α Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ Μ Ε Α Π Α Ι Τ Η Σ Ε Ι Σ